

Roman

Bewijs het maar

Anne-Marie Hooyberghs

Bewijs het maar

Anne-Marie Hooyberghs

Bewijs het maar

Uitgeverij Zomer & Keuning

1.

Ondanks het vroege ochtenduur was het druk in de stationsbistro. Bijna alle tafeltjes waren bezet. Sommige reizigers aten een broodje, anderen dronken enkel koffie of thee, en een opgeschoten tiener verorberde, het vroege uur negerend, een grote coupe vanille-ijs met aardbeien. Aan een tafeltje in een hoek zaten twee jonge vrouwen. De een met kastanjebruin kortgeknipt haar, grote bruine ogen, opvallende oorbellen en een deskundig opgemaakt gezicht. De ander met lang sluijk, zwart haar, azuurblauwe ogen omzoomd met lange donkere wimpers en zonder een spoortje make-up. Tegen de lange benen van deze laatste stond een grote bruine koffer met daarop een reistas die meer dan volgepropt leek. Hoewel de twee vrouwen niet in het minst op elkaar leken en ook niet uitzonderlijk knap genoemd konden worden, vielen ze beiden op en werden ze stiekem begluurd door de mannen die zich in de eetruimte bevonden.

Steffi en Noor waren zich niet bewust van hun aantrekkingskracht. Ze waren hier trouwens niet om een man te versieren. Dit was de ochtend dat Steffi aan haar treinreis zou beginnen. Als haar beste vriendin had Noor haar weggebracht en ze zou blijven tot ze Steffi had uitgewuifd. Omdat het nog een halfuur duurde voordat de trein arriveerde, waren ze naar het stationsrestaurant gegaan en hadden ze een kop koffie besteld. Toen de ober de kopjes voor hen had neergezet, keek Steffi even onrustig over haar schouder door de glazen deur die de bistro van de wachtruimte

scheidde. Ze zag een rij jonge mensen bepakt en bezakt aansluiten bij de rij bij een van de loketten en er zaten mensen op feloranje stoelen te wachten op hun trein, hun koffer of handbagage op hun schoot of aan hun voeten. Een monotone stem galmde regelmatig door de luidsprekers en meldde de reizigers wanneer er een trein op komst was. Noor drukte haar hand even op Steffi's arm. 'Je hoeft niet bang te zijn. Hier zul je hem niet zien,' zei ze geruststellend, wetende wat er in haar vriendin omging.

Steffi draaide zich weer naar haar toe en zuchtte diep. 'Ik kan het niet helpen, Noor. Ik heb steeds het gevoel dat hij me ergens in de gaten houdt.'

'Lex weet niet dat we hier zitten en dat je op het punt staat om op reis te gaan. Laten we hopen dat hij het opgeeft om je lastig te vallen als hij na al die weken geen spoor meer van je vindt.'

Steffi keek Noor even hoopvol aan, maar al dadelijk zonk de moed haar weer in de schoenen. 'Ik ben bang dat zijn haat erg hardnekkig is. Lex kan niet verkroppen dat ik hem de bons heb gegeven en dat ik er bovendien de oorzaak van ben geweest dat hij een maand in de cel heeft gezeten. Hij heeft me bedreigd en me verzekerd dat hij het me betaald zou zetten. In het begin dacht ik dat het wel zou meevallen, dat het alleen maar boze woorden waren. Maar zijn dreigende telefoongesprekken, en daarna al die vreemde zaken zoals de lekgestoken banden van mijn auto, die dode rat aan mijn deur, de lijm in mijn brievenbus en niet te vergeten de aanrijding die me bijna met fiets en al in de sloot deed belanden, jagen me méér dan angst aan. De meeste mensen zullen het misschien allemaal vandalisme of toevalligheden noemen, maar ik ben ervan overtuigd dat hij hierachter zit, ook al kan ik het niet hard maken.'

Noor knikte. Ze geloofde haar vriendin omdat ze Lex kende als een ruwe bruuft die altijd zijn gelijk wilde halen. Ze had nooit begrepen hoe Steffi op hem verliefd had kunnen worden. Nou, ja,

eigenlijk wel, want hij kon ook heel charmant en attent zijn en hij zag er goed uit. Lex was een knappe man met warrig blond haar, een krachtige kaaklijn, grijsblauwe ogen en een atletisch en gespierd figuur – een man die alle troeven in handen had om een vrouw te veroveren. Maar achter zijn mooie façade zat een jaloerse en agressieve man en daar kwam Steffi pas achter toen ze met hem samenwoonde. Hij had altijd al een kort lontje gehad en hij had haar al een paar keer hard bij haar arm gegrepen waardoor zijn vingerafdrukken als blauwe vlekken achterbleven, maar het was pas toen hij haar klappen begon te geven dat Steffi werd wakker geschud en ze uiteindelijk een eind had gemaakt aan hun relatie. En Noor wist zeker dat haar vriendin haar lang niet alles had verteld.

‘Jammer dat we niet met zekerheid kunnen zeggen dat hij achter dit alles zit,’ reageerde Noor. ‘Je hebt het wel aan de politie doorgegeven, maar daar houdt het ook mee op. Ze kunnen niets doen zonder afdoende bewijzen.’

‘Als de politie wacht tot hij iets drastisch doet, dan is het te laat. Ik ben bang dat hij op wraak uit is en dat hij niet ophoudt tot hij het me betaald heeft gezet.’

‘Daarom is het goed dat je deze vakantie hebt geboekt, Stef. Een maand is lang. Hij zal zich hopelijk op iets anders concentreren als hij je nergens meer ziet en voor jou is het een maand welverdiende rust zonder dat je voortdurend bang hoeft te zijn voor je ex. En over je moeder hoef je je ook niet ongerust te maken. Zij zit heerlijk in Spanje met haar nieuwe vriend. Maak je nu maar geen zorgen en geniet van deze reis. Binnen vier uur ben je al in Frankfurt, je eerste bestemming. Je zal zien dat alle spanningen van je af vallen zodra je daar in je hotelkamer aankomt.’

Een monotone stem gaf aan dat hun trein in aankomst was op spoor vier. Ze dronken hun ondertussen koud geworden koffie op en begaven zich naar het desbetreffende perron. Steffi trok haar zware koffer rollend op de kleine wieltjes achter zich aan, terwijl

Noor zich over de reistas bekommerde. Op het perron van spoor vier bleven ze wachten. Steffi rommelde wat in haar handtas op zoek naar haar Interrail Global Pass. Ze had in het reisbureau een reis geboekt waarop ze telkens twee dagen in vijftien verschillende Europese steden zou verblijven om te genieten van de plaatselijke bezienswaardigheden en van de omgeving.

In de verte gaf een rood licht de komst van de trein aan, evenals de stem die dreunde door de luidsprekers.

‘Daar is hij,’ zei Noor gespannen. ‘O, ik wou dat ik met je meekon, Stef. Het lijkt me vreselijk spannend. Maar ik heb geen erfenis van mijn oma gekregen om zo’n reis te bekostigen. Mattis en ik zullen genoeg moeten nemen met een paar dagen aan onze kust.’

‘Als ik zo’n vriend had als Mattis, dan zou ik daar graag genoeg mee nemen. Ik weet zeker dat je met hem niet ver hoeft te reizen om er een romantische en heerlijke vakantie van te maken.’

‘Daar heb je gelijk in. Ach, ik mag niet mopperen. Ik ben inderdaad heel gelukkig met hem. Vergeet niet om me op de hoogte te houden. Ik wil alles weten, ook over de knappe mannen die je ongetwijfeld zult tegenkomen.’

De trein stopte met veel gekrijs en lawaai zodat ze voor even zwegen, maar toen het gevaarte stilstond keken ze elkaar even glimlachend aan. ‘Geniet ervan, Stef,’ zei Noor zacht. ‘Als er iemand is die deze reis heeft verdiend, dan ben jij het wel. Na alles wat je de laatste maanden hebt meegemaakt, gun ik het je van harte.’

‘Dank je. En ook bedankt dat je me tot hier gebracht hebt. Ik zal je missen.’ Ze sloeg haar armen om haar vriendin heen en gaf haar een zoen op haar wang.

‘Ik zal je ook missen, meid. Ik moet het nu een maand stellen zonder mijn beste maatje en collega. Tegen wie moet ik nu zeuren en mopperen als het werk me tegenvalt?’

‘Je kan het eens proberen bij mevrouw Bosschaard,’ grijnsde Steffi met pretlichtjes in haar blauwe ogen.

Noor trok een grimas. ‘Zij is onze baas! Als ik al mijn ongenoe- gen bij haar moet uiten, dan geef ik me nog een week voordat ik ontslagen ben. Nee, ik krop alles wel op en dan krijg jij de volle laag als je terug bent. Kom, ik help je wel met die zware koffer.’

Ze bundelden hun krachten en tilden de koffer in de wagon, de reistas werd erbovenop gelegd en de jonge vrouwen omhelsden elkaar nog eens tot een fluitsignaal aangaf dat de trein ging ver- trekken. ‘Have fun!’ riep Noor glimlachend toen ze weer op het perron stond en opkeek naar haar vriendin.

De deuren gingen dicht en de trein zette zich in beweging. Stef- fi wuifde en bleef wuiven tot ze Noor niet meer zag staan. Daarna zuchtte ze diep en ze keek naar de koffer en de reistas die achter haar stonden. Haar reis was begonnen. Ze wist niet wat ze kon ver- wachten, want dit was de eerste keer dat ze een lange reis geboekt had. Een vakantie van deze afmeting had ze nog nooit gehad en zeker niet in haar eentje. Ze hoopte dat het meeviel. Het feit dat ze niet langer rekening moest houden met Lex en dat ze overal prachtige bezienswaardigheden te zien zou krijgen maakte dat het niet kon tegenvallen. Opgelucht door deze gedachte trok ze haar koffer achter zich aan de tweedeklaswagon in waar ze nog keus genoeg had om een plekje te vinden. Ze plaatste de koffer tussen twee lege zitplaatsen – hij was te zwaar om in het bagage- rek boven haar hoofd te tillen – legde haar reistas op de bank en ging er vol verwachting naast zitten. Even liet ze haar gedachten dwalen naar haar oma van vaders kant. Zij was de laatste schakel geweest aan die kant van de familie. Haar vader was gestorven toen ze nog erg klein was en toen was haar grootvader de man die de rol van haar vader op zich had genomen. Helaas was deze ook gestorven toen ze zeventien was en dat verdriet was erg groot geweest. Sinds de dood van haar oma, nu zes maanden geleden,

was dit verdriet alleen maar gegroeid. Haar hart kromp nog altijd samen wanneer ze aan hen dacht. Van haar moeders ouders had ze nooit zo veel gehouden. Zij woonden verder weg en hielden zich afzijdig, waardoor het contact niet zo warm was. Omdat haar vader enig kind was, had haar oma alles aan haar nagelaten – buiten het huis ook een bescheiden som geld. Daardoor kon zij deze reis bekostigen. Ze dacht aan Lutgarde, haar moeder. Steffi was nog maar twee toen haar papa stierf. Ze herinnerde zich er niets meer van, maar vanaf toen was er geen andere man meer in Lutgardes leven gekomen, ook al mocht met zekerheid gezegd worden dat ze nog steeds een knappe vrouw was met haar donkere schouderlange haar en haar gestroomlijnde figuur. Dat veranderde echter een jaar geleden. Toen had ze George leren kennen en was ze stapelverliefd op hem geworden. Ach, ze gunde het haar mama wel, al had ze het gevoel dat ze nu niet langer op de eerste plaats kwam en er een zekere afstand tussen hen was ontstaan. Maar ze had het niet meer dan eerlijk gevonden om haar moeder de helft van het geld te schenken, waardoor zij en George nu ook konden genieten van een deugddoende vakantie aan de Spaanse kust.

Een luide stem schrok haar uit haar gedachten en deed haar even omkijken. Schuin achter haar zaten drie oudere vrouwen. Een van hen, mollig, met een grijs krulletjeskapsel en een bril op het puntje van haar neus, was aan het woord. Ze had een brochure in haar hand en vertelde met harde stem wat ze erop zag. Het leek wel alsof ze het gedender van de trein met geweld wilde overstemmen, want iedereen in de wagon kon het gesprek volgen. ‘Er is van alles te zien,’ riep ze haast. ‘Een botanische tuin, het geboortehuis van Goethe, een grote dierentuin en heel veel prachtige gebouwen.’

De dame die naast haar zat had een modern fris kapsel en was lichtjes opgemaakt, waardoor ze er een stuk jonger uitzag dan haar buurvrouw. ‘Zo te horen zullen we ons in Frankfurt niet ver-

velen, Dina, dat staat vast. Bovendien zijn we met z'n drietjes en kunnen we doen en laten wat we willen. Is dat niet zalig!

Steffi kon de derde vrouw, die tegenover de twee anderen zat, niet zien. Ze zag alleen een stukje van haar benen en schoenen. Ze verstond ook niet wat ze zei omdat haar stem heel zacht en fijn klonk. Ze keek weer voor zich uit en glimlachte. Deze dames gingen beslist eveneens naar Frankfurt, grinnikte ze in gedachten. Zouden zij dezelfde reis geboekt hebben of gingen ze maar voor één dag de stad bezichtigen? Nou, ja, het was haar zorg niet. Ze besloot om zich niet meer te concentreren op het gesprek van de drie dames en pakte een boek uit haar reistas. *Liefde in de Stille Zuidzee* van Konsalik. Een romantisch verhaal waarin ze heerlijk uren kon wegdromen. Na een halfuurtje doezelde ze echter weg, haar hoofd naar voren geknikt boven het opengeslagen boek op haar schoot. Het vroege tijdstip van deze ochtend wreekte zich.

Voor ze het goed en wel besepte, waren ze al op hun bestemming en stopte de trein met veel gepiep op het betreffende station in Frankfurt. Steffi zeulde haar koffer en reistas naar de uitgang en vroeg zich af hoe ze dat zware ding van de trein af kon krijgen. Maar voor ze een poging kon doen, stond er plots een jongeman naast haar. 'Mag ik je helpen?' vroeg hij hoffelijk, terwijl hij haar koffer al vasthad en deze beneden op het perron neerzette. Daarna keerde hij zich weer om en glimlachte naar de drie oudere dame-tjes die achter Steffi waren aangekomen en eveneens een beetje radeloos naar hun bagage keken. 'Mag ik jullie helpen, dames?' hoorde ze hem weer vragen. Zonder op hun antwoord te wachten tilde hij hun zware bagage uit de wagon en hielp hen daarna hoffelijk een voor een de paar treden af, wat een vrolijk en waardeerend gekir van de dames ontlokte. Steffi kon niet anders dan naar hem kijken. Hij was jong, had zwarte krullen en ondoorgroendelijke bruine ogen – niet bijzonder knap, maar met een charisma dat

bijna als een aura zichtbaar was. Toen ze zag dat hij zijn blik op haar richtte, sloeg ze vlug haar ogen neer en voelde ze een blos op haar wangen verschijnen. Ze zou zich moeten schamen om zich zo te laten imponeren door een vreemde man. Had ze nog niet genoeg van het verleden geleerd? Met Lex in gedachten beseftte ze maar al te goed dat achter dat aantrekkelijke uiterlijk weleens een monster kon schuilgaan.

De jongeman hield zijn blik echter op haar gericht. ‘Als jullie deze reis geboekt hebben bij Interrail, dan zijn jullie bij mij aan het goede adres. Mijn naam is Lorenzo Allard, maar jullie mogen me Renzo noemen, en ik heb het genoegen om jullie gids en reis-leider te zijn.’ Hij had een licht Italiaans accent, dat hier volkomen misplaatst, maar verrukkelijk exotisch klonk. ‘Met klachten, vragen of problemen kunnen jullie altijd bij me terecht. Het is ook een eer voor mij om jullie de prachtige bezienswaardigheden van elke stad te laten zien en een geschiedkundig woordje erover te vertellen.’ Hij richtte zijn blik nu op de drie oudere dametjes. ‘Wacht hier even, alsjeblieft. Ik ben dadelijk terug.’

Na deze woorden liet hij hen op het perron achter. De drie dames lieten hun adoratie voor deze man maar al te graag horen. ‘Wat een man!’ donderde Dina’s stem. ‘Wat jammer dat ik niet jaren jonger ben. Ik zou wel weten wat te doen.’

‘Was jij in je jonge jaren dan zo’n schoonheid?’ vroeg de vrouw met het modieuze kapsel.

‘Nee, dat was ik niet en dat geef ik grif toe. Maar ik weet haast zeker dat Renzo daardoorheen ziet. Het is het binnenste wat telt.’

‘In ieder geval is onze kans bij Renzo helaas verkeken. Nu is het de beurt aan jonge vrouwen, zoals onze reisgenoot.’ Het was de vrouw met de piepstem die het laatst had gesproken. Ze was klein en tenger met haar grijze haar opgestoken in een knotje. Haar gezicht vertoonde veel rimpels, maar haar blauwe ogen keken helder en vrolijk naar Steffi. ‘Waarschijnlijk zullen we elkaar gedurende

deze reis wel meer te zien krijgen, dus kunnen we ons net zo goed aan elkaar voorstellen,’ ging ze verder.

‘Natuurlijk! Waar zijn onze manieren?’ Dina stak haar hand uit. ‘Dina Venloo.’ Ze wees naar de dame met het modieuze kapsel. ‘En dit is Antje Bos en de dame daarnaast is Sevelien Stokkem. We zijn al jaren goede vriendinnen.’

Antje en Sevelien drukten haar ook de hand en keken haar afwachtend aan.

‘Steffi Staes,’ zei Steffi beleefd.

Op dat moment kwam Renzo weer naar hen toe. Hij duwde een kar voort waarop een stapel koffers stonden en achter hem volgden nog een tiental mensen die blijkbaar dezelfde reis zouden maken. Bij hen aangekomen werden de overgebleven koffers boven op de stapel gezet en zo gingen ze op weg naar een kleinschalig hotel op loopafstand van het station. Onderweg tetterden de drie vrouwen onophoudelijk. Vooral Dina praatte er vrolijk op los, zo luid dat iedereen kon meeluisteren. Steffi hoopte dat de drie dames niet de hele reis aan haar zouden klitten. Ze had behoefte aan rust en ontspanning na de woelige maanden die ze achter de rug had. Ze was dan ook blij toen ze de deur van haar hotelkamer achter zich kon sluiten, haar koffer en de reistas naast het bed kon ploffen, haar schoenen kon uitschoppen en zich opgelucht op het bed kon laten neervallen. Ze bleef een tijdje onbeweeglijk liggen en veroorloofde zich pas daarna om de kamer rond te kijken. Het bed waarop ze lag was mooi opgemaakt, er stond een kleine witgeschilderde kast tegen de muur, er was een raam dat uitkeek op de straat en een piepklein, claustrofobisch badkamertje met een douche, een wc en een wastafel. Ze betrapte zich erop dat ze aan Dina’s mollige omvang dacht en ze kon zich inbeelden dat de vrouw tussen wc en wastafel vast kwam te zitten. Ze kon een grinnik niet onderdrukken.

Steffi nam alleen haar pyjama, een hemelsblauw jurkje en haar

toiletta's uit haar koffer. De rest van de kleding liet ze zitten. Het was niet de moeite waard om voor twee nachten alles uit en weer in te pakken. Volgens Renzo's briefing werden ze om één uur in het restaurant van het hotel verwacht waar ze konden genieten van de heerlijke plaatselijke keuken. Daarna bestond er de gelegenheid om met hem mee te gaan naar de Palmengarten, een botanische tuin met enorme serres, en vervolgens naar de Main Tower waar ze een weids uitzicht kregen over de stad. Het stond iedereen vrij om mee te gaan of niet. Een ouder koppel had hem al dadelijk gezegd dat ze liever op eigen houtje en op hun eigen tempo de stad wilden bezichtigen en een man van middelbare leeftijd haakte ook af, maar Steffi vond het raadzamer om met de reisleader mee te gaan. Het was niet echt gezellig om in je eentje in een onbekende stad rond te dwalen en haar oriëntatievermogen was bar slecht.

Ze friste zich wat op om al het stof van de reis van zich af te wassen, trok het blauwe jurkje aan, stak haar voeten in gemakkelijke bruinlederen sandalen en was klaar. Haar maag knorde, ze was echt aan eten toe. Ze greep haar handtas en verliet dan ook al vlug haar kamer om op zoek te gaan naar het restaurant.

Lorenzo kwam haar aan de openstaande deur van de eetruimte glimlachend tegemoet. Zijn bruine ogen gleden goedkeurend over haar figuurtje. 'U ziet er verrukkelijk uit, juffrouw,' complimenteerde hij haar, waarna hij naar de lijst in zijn handen keek. 'U bent...?'

'Steffi... Steffi Staes,' stelde ze zich vlug voor toen ze begreep waarop hij wachtte.

Hij knikte glimlachend. 'Mag ik u naar uw tafel begeleiden?' Hij troonde haar mee naar een tafeltje waaraan twee jonge vrouwen zaten en schoof hoffelijk haar stoel achteruit tot ze goed en wel gezeten was. Steffi zag dat de twee jonge vrouwen Lorenzo nakeken met een glinstering in hun ogen, maar toen ze hun blik weer op Steffi richtten, stelden ze zich voor.

‘Hallo, ik ben Emy Verbruggen en dat is mijn vriendin Valerie Aerts. Wij zijn beiden studenten Germaanse Talen en ik veronderstel dat jij ook voor deze reis hebt geboekt. Studeer jij ook nog?’ nam Emy het woord.

Steffi schudde haar hoofd. ‘Ik ben Steffi Staes en ik ben mijn studententijd al ontgroeid. Ik werk ondertussen al vele jaren.’

‘Zo, dan zie je er toch nog behoorlijk jong uit. Ik had je begin twintig geschat, zoals wij. Nou, fijn om je te leren kennen, Steffi. Ik hoop dat we een heerlijke vakantie tegemoet gaan. In ieder geval hebben we het mooie weer al mee, en ik zie dat er een aantal jonge mannen bij onze groep zitten en dan heb ik het nog niet over onze reisleider. Man, hij is het einde!’

Valerie knikte. Zij was meer de stille kracht van de twee. Steffi kreeg te horen dat de meiden het geld voor deze vakantie met weekendwerk hadden verdiend en ze waren dan ook van plan om er volop van te genieten. Ze waren beiden net twintig geworden, allebei blond, mooi, jong en puur. Het charisma dat Lorenzo uitstraalde, zijn mysterieuze glimlach en zijn onweerstaanbaar accent deden hun harten sneller slaan en dat staken ze niet onder stoelen of banken, vooral Emy niet. Ze kwam er vrij voor uit dat ze haar best gingen doen om Lorenzo voor zich te winnen. Waarschijnlijk wilde ze laten horen dat Steffi geen poging hoefde te wagen, omdat zij al haar claim op hem had gelegd. Geen probleem, dacht Steffi. Emy mocht gerust haar gang gaan. Zij had haar buik nu wel even vol van mannen.

Na het overheerlijke eten vertrokken ze met een plaatselijke bus naar de Palmengarten. Het was een mooie, zomerse, zonnige dag in augustus en de stad bruiste van kuierende mensen, volgeladen terrasjes, prachtige gebouwen en romantische parkjes. In de bus zag Steffi de drie oudere dametjes druk met elkaar praten. Emy en Valerie zaten vlak achter Lorenzo en voerden een druk gesprek met hem. Ze zag ook een echtpaar van middelbare leeftijd genietend

door het raam kijken en vier jonge mannen die uitbundig pratend en lachend achter in de bus hadden plaatsgenomen. Deze mensen waren haar op het perron en in het hotel ook al opgevallen.

Palmengarten was een verrukkelijke botanische tuin met enorme sprookjesachtige serres. Zoals de naam deed vermoeden stond het vol met palmen waartussen bloemenperken in allerhande kleuren en geuren een lust voor het oog vormden. Fontein en waterpartijen wisselden elkaar af tussen groen van keurig gesnoeide grasperken, struiken en bomen. Het was er immens groot en de schoonheid van dit park en het mooie weer lokten veel bezoekers, zodat het er erg druk was. Steffi keek haar ogen uit. Ze hield van bloemen en planten, en in de vele serres was de ene exotische plant nog mooier en boeiender dan de andere. Net als de rest van de groep volgde ze Lorenzo en ze genoot van zijn deskundige uitleg, maar ze hing niet aan zijn lippen zoals Emy en Valerie. Af en toe bleef ze even achter zodat ze in haar eentje naar de schoonheid om haar heen kon kijken. Dina, Sevelien en Antje hadden haar vriendelijk toegeknikt, maar maakten geen aanstalten om haar voor hen op te eisen, wat Steffi opgelucht deed ademen. Ze hield ervan om even alleen te kunnen zijn, om tot rust te komen en om te genieten van alles wat ze zag. Ze zorgde er echter angstvallig voor om niet te lang achter te blijven zodat ze de anderen niet kwijtraakte. Haar oriëntatievermogen was écht slecht en het zou haar beslist uren kosten voordat ze de groep weer gevonden had.

Bij een van de drankgelegenheden die het park rijk was, vonden ze nog enkele vrije tafels waar ze van een verkwikkend drankje konden genieten. Steffi schoof bij Emy en Valerie aan, maar even later grepen de vier jonge mannen een stoel en kwamen ze ongevraagd bij hen zitten. De grootste van hen, een niet onaardig type met een sensueel gezicht en een vierkante kin waarin een kuiltje zat, knikte hen glimlachend toe. ‘Hallo! Stoort het als we bij jullie

komen zitten? Er is verder nergens nog een plaatsje vrij.'

Steffi keek even om zich heen en zag dat inderdaad alle tafeltjes bezet waren. Emy keek met pretlichtjes naar de vier jongemannen. 'Nee, natuurlijk niet,' kirde ze. 'Welkom aan boord.' Ze grinnikte even en stak haar hand uit naar de man die gesproken had. 'Ik ben Emy Verbruggen en dat is mijn vriendin Valerie Aerts.' Ze wees even naar Valerie die heftig met haar hoofd knikte alsof ze wilde bevestigen dat ze inderdaad zo heette. Emy wees vervolgens naar Steffi, maar voor ze haar naam kon noemen, deed Steffi het zelf. 'Steffi Staes,' zei ze kort.

Emy en Valerie mochten er dan al uit zijn om een man te versieren, zij was dat zeker niet.

De man deed alsof hij haar afstandelijkheid niet opmerkte. 'Hugo van Tolbeek,' stelde hij zichzelf voor met een vrolijke grijns. 'Student in de Medische Wetenschap, net zoals mijn drie vrienden trouwens.'

De anderen stelden zich nu ook voor. De blonde, atletische jongeman met een forse neus stelde zich voor als Wim Maes. De zwaarste onder hen, een stevige jongeman met een open vriendelijk gezicht, heette Dries Mannaerts en de laatste, een uiterst tengere man met een bleke, haast doorschijnende huid stelde zich voor als Pieter Geerinkx.

Zodra Emy en Valerie vernamen dat zij eveneens studenten waren, ging het gesprek verder over het studentenleven. Steffi hield zich wat afzijdig. Het studentenleven was voor haar al verleden tijd. Zij werkte nu voor het vijfde jaar op rij bij het weekblad *Libelle* als lifestyle-redacteur, een boeiende baan die ze graag nog lang wilde uitvoeren en waar ze Noor had leren kennen, ondertussen haar beste vriendin. Dat deed haar eraan herinneren dat zij haar straks even moest bellen om haar op de hoogte te houden. Ze schrok op uit haar gepeins toen Hugo haar een vraag stelde. 'Studeer jij ook nog, Steffi?'

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat hoofdstuk ligt al lang achter me. Ik werk. Nou, ja, niet op dit moment, natuurlijk.’

‘Dan ben jij een van die bofkonten die een maand lang verlof kan nemen. De meeste treinreizigers zijn studenten of gepensioneerden die zich qua tijd zo’n lange vakantie kunnen veroorloven.’

Steffi knikte alleen maar. Ze had niet veel zin om hem uit te leggen dat ze niet op deze vakantie had kunnen gaan als haar baas, mevrouw Bosschaard, niet zo menselijk en toegankelijk was geweest. Zij was op de hoogte van wat Steffi had doorgemaakt en ze gunde haar deze welgekomen vakantie, weliswaar voor een deel onbetaald, in de hoop dat ze daarna als herboren terug zou komen. Daarnaast was er natuurlijk ook de erfenis van haar oma. De gedachte aan haar oma deed de druk in haar borst weer toenemen.

‘In ieder geval ben ik blij dat jij erbij bent, Steffi,’ ging Hugo verder zonder acht te slaan op haar stilzwijgen. ‘Mijn vrienden en ik waren al bang dat we alleen tussen gepensioneerden zouden zitten. Gelukkig zijn jullie drie er ook bij. Nu kunnen we samen gezellig op stap gaan. Er moet hier beslist iets te vinden zijn waar het plaatselijke jonge volk ’s avonds naartoe kan.’ Hij lachte vrolijk en dat maakte zijn gezicht op slag een stuk mooier.

Steffi had niet het hart om zijn voorstel botweg af te wimpelen met een simpele nee. ‘Ik weet niet of ik veel zin zal hebben om uit te gaan, maar in ieder geval toch bedankt voor het aanbod,’ zei ze dan maar.

‘Op ons kun je rekenen,’ reageerde Valerie die alles gevolgd had. ‘Emy en ik houden van uitgaan en dansen, toch Emy?’ Ze keek haar vriendin even vragend aan en deze knikte energiek.

‘Je ziet maar. Het is natuurlijk geen verplichting,’ ging Hugo verder, terwijl hij alleen maar oog had voor Steffi.

De rest van de dag bleven de jonge mannen aan de jonge vrouwen geklit. Emy en Valerie waren Lorenzo een beetje uit het oog

verloren nu ze weer nieuwe uitdagingen hadden gevonden. Steffi probeerde hen een beetje te ontlopen door regelmatig wat achter te blijven, maar Hugo hield haar goed in de gaten en bleef dan eveneens achter om met haar een gesprek aan te knopen. Ze kon niet zeggen dat ze hem vervelend vond, want hij was hoffelijk en welbespraakt, maar ze had gewoon even geen behoefte aan mensen om zich heen.

Toen ze een paar uur later, in de schemering van de avond, met de lift naar de top van de Main Tower gingen om vanaf tweehonderd meter hoogte een prachtig weids panorama van de lichtende stad te bekijken, wist Steffi zich eindelijk los te rukken van het jonge groepje. Enigszins verborgen achter een betonnen pilaar staarde ze rustig in haar eentje naar de gloed van de ondergaande zon en naar de toenemende lichtjes van de grootstad. Het panorama was geweldig. Rode, gele en paarse stroken vulden de lucht en bedekten de daken met een zachte deken van pastelkleuren. In de verte zag ze een zwerm spreeuwen als een school vissen in de lucht tekeergaan tot ze uiteindelijk een nachtelijke rustplaats in enkele zwart afstekende bomen van een park gevonden hadden en als donkere neervallende stipjes tussen de kruinen verdwenen. Ze zuchtte genietend en bleef nog even naar de vele lichtjes van de stad staren tot ze zich realiseerde dat ze naar de anderen terug moest voordat ze al weg waren en ze hier alleen achterbleef. Met tegenzin draaide ze zich om, om geschrokken bijna tegen Lorenzo op te botsen. ‘Wat is me dat schrikken. Ik had niet gedacht dat er iemand achter me stond,’ stiet ze ontdaan uit.

Hij glimlachte ingetogen. ‘Ik sta hier al een tijdje, maar ik zag dat je genoot en ik wilde je dit plezier van schoonheid en rust niet ontnemen. Daarom heb ik gewoon in stilte met je meegenoten.’

Steffi keek even in zijn donkere ogen waarin geen greintje spot of zelfingenomenheid te bespeuren was. Ze gaven weer dat hij, net als zij, gewoon van een beetje afzondering had genoten.

‘Van hieruit is de stad adembenemend. Ik ben blij dat ik het gezien heb,’ zei ze dan maar.

Hij knikte. ‘Vanaf deze plek heb je het mooiste overzicht. Deze wolkenkrabber is nog maar één jaar oud, weet je. Ze hebben er van 1996 tot 1999 aan gewerkt en ze hebben hier bovenop speciaal torens gebouwd zodat iedereen die het wil van dit prachtige uitzicht kan genieten. Als ik met een groep naar hier kom, zoek ik altijd deze plaats op, hier achter deze pilaar ziet niemand me staan.’

‘Je geheime plekje?’ Steffi’s mond plooide zich tot een glimlach. Ze kon zich heel goed inbeelden dat hij even weg wilde van de soms veeleisende reizigers.

‘Precies.’ Zijn wenkbrauwen waren even omhooggegaan en zijn donkere ogen leken haar te doorgronden. ‘Maar nu is het tijd om terug naar het hotel te gaan.’ Na deze woorden draaide hij zich abrupt om en ging hij weer naar de anderen toe.

Het was al vrij laat toen Steffi moe maar voldaan haar bed opzocht. Het was een behoorlijk vermoeiende, maar toch mooie dag geweest. Haar gedachten gleden naar Hugo die duidelijk zijn best had gedaan om het haar naar haar zin te maken. Hij zag er best wel knap uit en was een sympathieke man, maar ze kon zich er niet toe brengen om van zijn attenties te genieten. Bovendien moest hij beslist een aantal jaren jonger zijn dan zij – begin twintig, schatte ze hem. Ze moest het hem morgen maar eens vragen. Als hij wist dat ze de achtentwintig al gepasseerd was, richtte hij zijn pijlen waarschijnlijk liever op Emy of Valerie. Hoe oud zou Lorenzo zijn, schoot het door haar hoofd. Ze schatte hem rond de dertig, maar daar kon ze zich weleens sterk in vergissen. Ze glimlachte toen ze weer aan het moment op de uitkijktoren dacht en hoe ze zijn geheime plaatsje had ingepikt. Ze had gedacht dat hij genoot van de adoratie van de toeristen, maar blijkbaar wilde hij af en toe

toch ook even met rust gelaten worden. Ze kon zich wel inbeelden dat de jonge én de oudere vrouwen graag in zijn nabijheid vertoefden. Hij voelde haarfijn aan hoe hij hen het best kon bekoren, daar had hij trouwens alle troeven voor: knap, exotisch, vurig en romantisch. Maar hij bezat ook de kunst om de mannen voor zich te winnen. Hij ging heel amicaal met hen om, vertelde grapjes en mopjes, maar gaf hun net zo goed goede raad waar dat nodig was. Steffi moest toegeven dat hij een prima reisleider was. Voor deze eerste dag, tenminste. Het zou haar sterk verwonderen als hij deze houding gedurende heel de reis kon handhaven. Eens moest hij zijn ware aard laten zien en dan zou ze pas weten wat ze aan hem had. Ze draaide zich geïrriteerd op haar zij. Wat lag ze hier toch over hem en over Hugo te speculeren? Ze was op reis gegaan om een man te vergeten, niet om andere mannen te leren kennen!

In ieder geval had ze vandaag al veel moois gezien en kon ze Noor al heel wat vertellen. Ze had gehoopt om op tijd in het hotel te zijn zodat ze haar vriendin nog kon bellen. Maar gezien het late uur kon ze beter wachten tot morgen. Die nieuwe mobiele telefoons die tegenwoordig op de markt waren, leken nu toch wel handiger dan ze eerst dacht. Als ze er zo eentje had gehad, dan kon ze op elk moment en waar ze ook was naar Noor bellen of een berichtje sturen. Maar ze waren nog vrij nieuw en bovendien erg duur in aankoop. Steffi wachtte liever nog wat af om te zien of ze echt wel handig waren, voor ze van plan was om er een aan te schaffen. Ze moest zich dus behelpen met de telefoon van het hotel. Steffi kneep haar ogen stijf dicht. Als ze zo bleef doorgaan, dan was ze morgenochtend nog aan het piekeren en aan het denken. Slapen! Ze draaide zich op haar andere zijde, weg van het licht van de straatlantaarn dat door een kier van de gordijnen naar binnen scheen, en dommelde ten slotte weg in een diepe, verkwikkende slaap.

Na het ontbijt de volgende ochtend gingen ze de kunstige houten huizen van het stadsplein en het geboortehuis van Goethe bezoeken, om na het middageten, met een bus die er een gevaarlijke snelheid op na hield, naar de Frankfurtse dierentuin te rijden. Steffi volgde de groep langs de wandelwegen die naar de verschillende dierenverblijven leidden. Ze hield van dieren en ze vond hen boeiend, maar Hugo's toenaderingspogingen maakten haar zenuwachtig. Om te voorkomen dat hij constant aan haar klitte, sloot ze zich aan bij de drie oude dametjes. Emy en Valerie waren nu niet meer van het groepje jongemannen los te krijgen en als Lorenzo zich bij hen voegde, dan voelden ze zich de koning te rijk en straalden ze van genoeg. Nu ze in het middelpunt stonden van zoveel mannelijk gezelschap kon hun dag niet meer stuk.

Dina gaf hen groot gelijk. 'Als ik zo oud was als die twee, dan stond ik daar ook te glunderen. Die twee jonge vrouwen beleven de reis van hun leven.'

'Maar ze hebben niet veel gezien van de mooie bezienswaardigheden,' piepte Sevelien. 'Ze hebben alleen maar oog voor de mannen.'

'En jij?' vroeg Antje, terwijl ze haar blik op Steffi richtte. 'Het lijkt wel alsof je niet erg tevreden bent met de mannelijke belangstelling. Ik zag dat je de hele dag al moeite hebt gedaan om die man met dat verrukkelijke kuiltje in zijn kin te ontlopen.'

Steffi schudde haar hoofd. 'Ik sluit me aan bij Sevelien. Ik heb deze reis gekozen om een stuk van de wereld te zien, niet om een man te versieren,' zei ze kordaat.

Sevelien lachte haar beminlijk toe, maar Dina keurde haar houding grondig af. 'Je bent maar één keer jong, Steffi! Voor je het weet zie je er dik en rimpelig uit zoals wij.'

'Spreek voor jezelf, Dina!' kwam Antje er geschokt tussen. 'Ik vind niet dat ik er dik en rimpelig uitziee.'

‘Nu, ja, dik zie je er inderdaad niet uit, maar je kan toch niet ontkennen dat je rimpels hebt?’

‘Voor mijn leeftijd valt het nog erg mee. Ik verzorg mijn huid nu eenmaal tot in de puntjes.’

‘Wil je zeggen dat ik mijn huid niet goed verzorg?’ Dina’s ogen vlamden en Steffi was al bang dat dit op een fikse ruzie zou uitdraaien. Maar dat was buiten Sevelien gerekend. ‘Van ons drieën heb ik de meeste rimpels,’ klonk haar stem iets kordater dan anders. ‘Ben ik daarom minder? Ben ik slechter omdat ik een rimpel meer heb? Ieder heeft zijn eigen gaven en gebreken meegekregen en wij bepalen zelf wat we ermee doen.’ Ze keek de twee anderen uitdagend aan.

Ook al droeg haar stem niet ver, toch bereikte het zijn doel. Dina en Antje borgen hun ergernis weg. ‘Je hebt gelijk, Sevelien,’ zei Antje enigszins beschaamd. ‘Je moet door het uiterlijk heen kijken om de echte mens te kunnen zien. Je rimpels vallen me niet eens op. Ik weet alleen dat je een schat van een vrouw bent.’

Dina knikte ontroerd. ‘Antje heeft gelijk. Een rimpel meer of minder doet er niet toe, het gaat erom hoe we ons vanbinnen voelen.’

Steffi was ontroerd door de puurheid van deze oude dametjes. Ze wilde dat ze ook op deze manier oud kon worden, met een stel goede vriendinnen die elkaar steunden door dik en dun. Even later maakte Steffi zich van de dames los en ze slenterde naar een hoge kooi waarin kleurige papegaaien vanaf een dwars bevestigde stok naar de mensen staarden. Af en toe stotten ze een luidruchtig gekras uit. Ze had er al spijt van dat ze mee was gegaan. Een dierentuin bezoeken kon ze ook in haar eigen land doen. Daar waren net zo goed kleurige papegaaien te zien. Natuurlijk was dit park anders ingedeeld, maar het ging tenslotte om de dieren, toch?

‘De ara’s zien er erg kleurrijk uit,’ hoorde ze een stem achter

haar rug zeggen. Ze hoefde zich niet om te draaien om te weten dat het Lorenzo was. Zijn accent was overduidelijk. Ze knikte zonder zich om te draaien. Hij stoorde zich daar niet aan en ging gewoon verder. 'Je enthousiasme van deze ochtend is nu ver te zoeken. Hou je niet van dieren?'

Ze draaide zich deze keer verwonderd om. 'Waarom denk je dat ik niet van dieren hou? Het is alleen maar dat ik ook een dieren-tuin in mijn eigen land kan bezoeken. Misschien had ik deze tijd beter kunnen opvullen door nog een deel van de stad te bekijken.'

'Daar heb je gelijk in. Ieder heeft zijn eigen voorkeuren. Als reisleader is het mijn taak om iedereen aan zijn trekken te laten komen en daar hoort bij sommigen ook een dierentuin bij. Maar je mag niet veronderstellen dat alle dierentuinen gelijk zijn. Ze hebben allemaal hun specialiteiten. Hier in deze Zoo zijn dat de katachtigen. De nevelpanter, de Sumatraanse tijger en de Indische leeuw zijn in geen enkele andere dierentuin te bezichtigen. En wat denk je van het aardvarken en de gestreepte kiwi, beide dieren die je beslist zullen bekoren.' Zijn accent klonk zo appetijtelijk en zijn enthousiasme was zo aanstekelijk dat Steffi een glimlach niet kon onderdrukken. 'Ha, er breekt een lach door en je ogen geven weer blijk van belangstelling. Zo mag ik het graag zien. Elk moment van deze reis moet gekoesterd worden.' Na deze woorden ging hij weer naar de kop van de groep om zijn reizigers mee te nemen naar een uitgestrekte vogelkooi. Steffi keek hem even na. Ze wist niet hoe hij het deed, maar hij slaagde er telkens in om de mensen van deze groep op te monteren en te laten genieten van de reis. Hij deed het zonder vervelend of opdringerig te zijn. Ze moest toegeven dat hij zijn vak als reisleader uitstekend beheerste. Niet iedereen was in de wieg gelegd om mensen met uiteenlopende karakters dag in, dag uit tevreden te stellen of op te beuren.

Een gegrinnik deed haar naar de drie dames kijken die even verder met pretlichtjes in hun ogen naar haar gestaar stonden te

kijken. 'Als dat geen man voor je is, dan weet ik het ook niet,' klonk Dina's stem boven het geroezemoes van het park uit. Antje knikte heftig en Sevelien glimlachte alleen maar.

Steffi ging naar hen toe en wuifde hun enthousiasme al vlug weg. 'Het is Renzo's taak om iedereen tevreden te stellen, lieve dames. Nu ben ik aan de beurt en straks maakt hij een gezellig praatje met jullie. Niets om je druk om te maken, dus. Laten we nu maar voortmaken voordat we de anderen uit het oog verliezen.' Om haar woorden kracht bij te zetten stak ze haar armen onder die van Sevelien en Antje en nam hen mee in de richting waarin de groep was verdwenen.

De rest van de dag verliep toch nog vrolijk. Steffi ondervond dat de drie dametjes echt wel lief en onderhoudend waren. Ze deden haar een beetje aan haar oma denken. Van Hugo had ze verder geen last meer gehad. Hij bleef netjes bij het groepje jongelui die steeds vooropliepen. Pas toen ze tegen de avond het hotel bereikten, hield hij haar even staande voordat ze naar haar kamer kon gaan. 'Ga je straks mee een avondje uit, Steffi? We trekken de stad in. Renzo heeft ons een adres gegeven waar we van goede muziek kunnen genieten en kunnen dansen. Emy en Valerie gaan ook met ons mee.'

Steffi schudde echter haar hoofd. 'Liever niet, Hugo. Ik voel me echt te moe.'

Ze zag duidelijk de teleurstelling op zijn gezicht, maar hij knikte begrijpelijk. 'Jammer,' zei hij enkel waarna hij zich omdraaide en van haar weg liep.

Steffi voelde zich er onwennig onder. Hugo was een geschikte kerel en ze vond het helemaal niet leuk om hem af te wijzen. Ze kon het beter eerlijk spelen en hem zeggen waarom ze niet op zijn uitnodiging wilde ingaan. Ze draaide zich om en zocht zijn gestalte, maar hij was al verdwenen, evenals zijn vrienden en de jonge

vrouwen. Ach, dan maar wachten tot morgen. Ze zette Hugo uit haar hoofd en ging naar haar kamer waar ze haar handtas op haar bed zwierde, ernaast ging zitten en de hoorn van het telefoontoe- stel nam dat op het nachtkastje naast het bed stond. Ze drukte Noors nummer in en had haar haast meteen aan de lijn.

‘Stef!’ riep ze verheugd toen ze wist wie er aan de lijn was. ‘Vertel! Hoe is het tot nu toe geweest? Heb je al mensen leren kennen? Was er veel te zien? Waar zit je nu? Zit je nog altijd in Frankfurt?’

Deze storm van vragen deed Steffi grinniken en ze probeerde op alles antwoord te geven. Noors enthousiasme was niet te stui- ten toen ze hoorde dat Hugo interesse had in haar vriendin. ‘Als het een geschikte kerel is, dan zou ik niet aarzelen om van zijn attenties te genieten, Stef. Je bent op vakantie! Geniet ervan en zet de bloemetjes maar eens goed buiten.’

‘Hoe is het op het werk?’ vroeg Steffi om het vorige gevoelige onderwerp te omzeilen.

‘Prima! Alles verloopt zoals het moet en jouw werk wordt keu- rig bijgehouden. Maak je daar maar geen zorgen over. Hier gaat alles zijn vertrouwde gangetje en we zwoegen hard terwijl jij zalig geniet.’ Ze lachte vrolijk en vervolgde ernstiger: ‘Er zijn er hier wel een paar erg jaloers, maar je weet dat ik het je van harte gun.’

‘Daar ben ik blij om, Noor. Heb je nog iets gehoord van Lex?’

Er was een korte aarzeling aan de andere kant van de lijn. Lex had inderdaad gebeld met de vraag waar Steffi was, maar ze had hem genegeerd en de hoorn weer terug op het toestel gelegd zon- der hem antwoord te geven. Maar dat hoefde Steffi niet te weten. ‘Zet die man nu toch uit je hoofd, Stef! Het is de bedoeling dat je hem vergeet, niet dat je hem telkens weer oprakelt. Maak je maar geen zorgen en geniet,’ reageerde Noor omzeilend.

Steffi knikte en na nog wat heen en weer gepalaver over werk- druk en collega’s, legde ze de hoorn neer nadat ze beloofd had om Noor twee dagen later terug te bellen.

Ze rommelde in haar handtas en viste er een kaartje uit waarop een telefoonnummer van haar moeders vakantieverblijf in Spanje geschreven stond. Ze drukte de cijfers in, maar het toestel werd niet opgenomen. Ze legde de hoorn weer neer. Ze veronderstelde dat haar mama en George een avondlijke strandwandeling maakten en ze kon zich hen voorstellen met hun vingers in elkaar gevlochten en hun blote voeten in het warme zand, kuierend langs de vloedlijn met de ondergaande zon aan de horizon die de zee veranderde in een bloedrode eindeloze vlakte. Ze voelde een steek in haar binnenste. Ze had gehoopt om met Lex ook zo gelukkig te worden. Ze haalde diep adem. Die periode was voorbij en ze moest verder. Misschien moest ze Noors raad opvolgen en alles koesteren wat ze op haar pad tegenkwam. Maar dat was niet zo gemakkelijk als het klonk.

Een lange treinreis moet haar wegvoeren van haar stalkende ex, maar... reist hij haar achterna?

Steffi Staes heeft een moeilijke relatie achter de rug met een man die haar mishandelde. Na de scheiding denkt ze het ergste gehad te hebben, maar niets is minder waar. Haar ex Lex kan het niet verkroppen; hij wil wraak en probeert haar zoveel mogelijk te pesten en lichamelijk te raken. Steffi boekt ten einde raad een lange treinreis in de hoop tot rust te komen. Tijdens deze reis ontmoet ze mensen die haar nauw aan het hart gaan liggen. Vooral de charismatische Lorenzo weet door haar schild heen te dringen. Echter, op de achtergrond speelt een grote angst: door enkele vreemde gebeurtenissen vermoedt Steffi dat haar ex achter haar aan gekomen is. Die angst dringt steeds meer naar de voorgrond en maakt het moeilijk om van haar vakantie te genieten.

De Vlaamse auteur **Anne-Marie Hooyberghs** schrijft zowel historische als moderne romans. *Bewijs het* maar is een verhaal over hoe het is om een relatie te hebben met een moeilijke man, en hoe het is om gescheiden te zijn van diezelfde moeilijke man.

Z&K

ISBN 978 90 2053 719 2 NUR 344

9 789020 537192

www.romanserie.nl